

Pfv.II.20.001/2012/8.

A Kúria dr. Pap Lajos ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Mazur Mária ügyvéd által képviselt alperes ellen házasság felbontása és járulékai iránt a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 10.P.105.406/2008. számon megindított és a Fővárosi Bíróság 50.Pf.630.916/2011/5. számú ítéletével elbírált perében az említett számú jogerős határozat ellen az alperes részéről 79. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseit hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 400.000 (négy százezer) forint + 108.000 (száznyolcezer) forint ÁFA, összesen 508.000 (ötszáznyolcezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget és az államnak, külön felhívásra 1.200.000 (egymillió-kettő százezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A peres felek több mint öt éves élettársi kapcsolatot követően, 2006. szeptember 30-án kötöttek házasságot. Az együttélést az alperes különvagyonát képező B., Gy. utca szám alatti családi házas ingatlanban folytatták.

Házastársi kapcsolatuk néhány hónap elteltével már nem volt zavartalan, mindez oda vezetett, hogy a felperes 2007. augusztus 3-án az előző házasságából származó kiskorú gyermekével együtt a visszatérés szándéka nélkül elhagyta a Gy. utcai ingatlant.

A felek még a házasságkötésüket megelőzően, 2006. szeptember 28-án - az alperes kifejezett kívánságára - ügyvédi ellenjegyzéssel ellátott házassági vagyoni szerződést kötöttek, amely az alperes különvagyonát részletezi az ingatlanainak, értékes személygépkocsijainak tételes felsorolásával, illetve az I. és B. A. és K. Sz. Kft. feltüntetésével, azzal, hogy a 20.000.000 forint

névértékű törzstőkével rendelkező kft-nek az alperes 60%-os arányú tulajdonosa a társaság alapítása, 1993. óta. A szerződés rögzíti, hogy a házassági életközösség megszűnése esetén a feleség a fenti társaság üzletrésztársa, valamint annak hozadéka nem tart igényt. Ezen túlmenően a házassági vagyoni szerződésben a felek rendelkeztek a közös életvitelhez szükséges költségek viseléséről, és arról, hogy a szerződésben szereplő, az alperes különvagyónaként megjelölt ingatlanok a házasság teljes időtartamára megőrzik különvagyoni jellegüket. Ha pedig valamelyik különvagyoni ingatlan helyébe más érték lép vagy elidegenítése esetén ennek értékén más ingatlan kerül beszerzésre, a szerződés szerint ez a férj különvagyona lesz. Ha a különvagyoni ingatlan elidegenítéséből eredő érték nem fedezi a megszerzendő ingatlan értékét, úgy a megszerzendő ingatlanon vegyes jellegű tulajdon keletkezik annak arányában, hogy mennyi volt a különvagyoni ingatlan ellenértéke és mennyi a közös vagyoni beruházás. A házassági vagyoni szerződés azt is rögzítette, hogy a feleség különvagyonnal nem rendelkezik.

A szerződés 9. pontjában a férj, tehát jelen per alperese kötelezte magát, hogy a házassági életközösség nem várt megszűnése (a házasság felbontása, illetve az életközösség házasság felbontása nélküli megszakadása) esetén egy kb. 60-70 m² alapterületű összkomfortos lakást juttat a felperes részére a feleség választása szerint B. kerületében, vagy az e helyen vásárolható ingatlan értékéig bárhol M. területén. Ezen túlmenően egy középkategóriás, jelenleg kb. 4.000.000 forint értékű új személygépkocsit is juttat a feleségének, figyelembe véve a teljesítés időpontjában érvényes árakat is.

A vagyoni szerződésben foglaltaknak megfelelően az alperes 2007. októberében átadta a felperesnek az O. A. Cs. ezüst típusú személygépkocsit, a lakásingatlan vásárlására vonatkozó kötelezettségét azonban nem teljesítette.

A felperes - előadása szerint - az elköltözése óta albérletben él kiskorú gyermekével, a lakás havi bérleti díja 65.000 forint volt 2009-ben. Állította, hogy az elköltözésére kényszerűségből került sor, mivel az alperes nem engedte őt vissza a családi házba, amikor munkája végeztével oda 2007. augusztus 3-án hazatért, abból a célból, hogy a személyes tulajdonát képező holmijait, ingóságait elszállítsa onnan.

A felperes módosított keresetében kérte a házasság felbontását, az alperes kötelezését a házassági vagyoni szerződés teljesítésére a szerződésben foglalt feltételeknek megfelelő ingatlan megvásárlásával vagy pénz egyenérték megfizetésével, melynek összegszerűségét 22.000.000 forintban határozta meg. Álláspontja szerint az alperes a teljesítéssel késedelembe esett, ezért 2009. január 1-től kezdődően kártérítésként havi 65.000 forint és kamatai

megfizetésére is kérte a kötelezését, kérte továbbá az általa tételesen megjelölt különvagyoni személyes használati tárgyainak, illetve ingóságainak kiadását is.

Az alperes a felperesi kereset elutasítását kérte. Viszontkeresetet támasztott a perbeli O. A. személygépkocsi visszaadása érdekében, azzal, hogy azt az alperes a felperesnek ajándékba adta, ezzel kapcsolatban a Ptk. 580. §-ára, és a 312. § (3) bekezdésére hivatkozott, figyelemmel az 579. § (1) bekezdésében foglaltakra. Állította, hogy a felperessel közös gyermek vállalása érdekében kötöttek házasságot, azonban a felperes többször is megszakította a terhességét, illetve megsértette a házastársi hűséget, emiatt romlott meg nagymértékben a házassági kapcsolat. A felperes személyében rejlő okok miatt azon körülmények, melyekre tekintettel az alperes ingatlan, illetve gépkocsi ajándékozására vállalt kötelezettséget, alapvetően megváltoztak, a szerződés teljesítését lehetetlenné teszik, így az alperestől a teljesítés nem várható a Ptk. 312. § (3) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a peres felek házasságát felbontotta. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek házassági vagyoni szerződés alapján 20.000.000 forintot. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Ugyancsak elutasította az alperesnek a házassági vagyoni szerződésre és ajándék visszakövetelésére vonatkozó viszontkeresetét.

A bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a házasság feldulttá válásához vezető folyamat részleteire a bizonyítás során nem derült fény, az azonban megállapítható volt, hogy a házasságkötést követő néhány hónap elteltével már jelentkeztek a felek között konfliktusok. Az sem volt feltárható, hogy a felek részéről határozott szándékként került-e szóba a közös gyermek vállalása vagy sem. Erre vonatkozóan a meghallgatott tanúk közvetlen tudomással nem bírtak. Tény ugyanakkor, hogy a házassági vagyoni szerződés ezzel kapcsolatos feltételt, elvárást nem tartalmazott.

Az elsőfokú bíróság megállapította ugyanakkor, hogy a felek érvényes-joghatályos házassági vagyoni szerződést kötöttek a Csjt. 27. §-ának (2)-(3) bekezdése szerint, a Csjt. 31. §-a (5) bekezdésének alkalmazásával, figyelemmel a 30. § (1) bekezdésében foglaltakra, a Ptk. 200. § (1) bekezdésére és a 205. § (1)-(3) bekezdésére. Mindez a szerződés elnevezéséből és tartalmából határozott bizonyossággal megállapítható. A felperes elfogadta az alperes által felajánlott szövegezésű megállapodást, melynek hátterében az állt, hogy az alperes biztosítani kívánta ingatlanainak és értékes ingóságainak különvagyoni jellegét, ideértve a kft. üzletrészt is. Ennek ellentételezéseként a

szerződés 9. pontjában vállalta a felperes lakhatásának biztosítását, illetve életvitele megkönnyítése érdekében gépkocsi juttatását is. A lakást és a gépkocsit a szerződés tartalma ismeretében ajándéknak minősíteni nem lehetséges, hiszen pontosan azt tartalmazza, hogy az életközösség nem várt megszűnése esetén megnyíló vagyoni ellentételezésről van szó. Egyik fél sem vitatta egyébként, hogy a szerződést ellenjegyző ügyvéd a szerződéssel kapcsolatban a szükséges tájékoztatást megadta.

A felek a szerződés tartalmát egymással megállapodva állapították meg, a Ptk. 200. §-ának (1) bekezdése szerint. Amennyiben az alperes ajándéknak szánta volna a 9. pontban részletesen szabályozott ingatlant és személygépkocsit, ez „erős valószínűséggel” kitűnt volna a szerződés szövegezéséből, a megajándékozott akkori nyilatkozatából, mindennek azonban nincsen nyoma. Ezért a 9. pontban rögzítetteket utólagosan ajándékozásnak minősíteni nem lehetséges, így az elsőfokú bíróság megalapozatlannak találta az ajándék visszakövetelésére irányuló viszontkeresetet, illetve az ingatlanra vonatkozó kötelezettség teljesítésének megtagadását.

Az érvényes szerződés alapján a felperesnek 20.000.000 forint jár az alperestől a 64. sorszámú szakértői vélemény alapján. Az összegszerűség meghatározásakor az elsőfokú bíróság egy átlagos 70 m² alapterületű, nem új építésű lakás átlagárával számolt. A 20.000.000 forint ennek alapján nem eltúlzott, az igazságügyi ingatlanforgalmi szakvélemény adatain alapul, 2010. évi esedékességnek megfelelően, hiszen a szerződés a házasság felbontásának idejét is megjelölte, mint teljesítési határidőt. Ezért a szerződés tartalma szerint az alperes nem esett késedelembe a házasság felbontásáig, így az elsőfokú bíróság a felperes kártérítés jogcímén benyújtott kereseti kérelmét elutasította.

A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felek érvényes házassági vagyoni szerződése - tartalmánál, megkötésének körülményeinél fogva - nem minősül az alperes részéről ajándékozási szerződésnek. Az elsőfokú bíróság vonatkozó indokolását a másodfokú bíróság azzal egészítette ki, hogy a peradatok szerint a peres felek a Csjt. vagyoni rendelkezéseinek alkalmazása szempontjából nem tíz hónapot, hanem legalább hat évet éltek együtt. A Legfelsőbb Bíróság iránymutatásán alapuló általános bírói gyakorlat ugyanis a házasságkötést megelőző együttélést vagyoni szempontból a házastársi életközösséggel egybeolvadónak tekinti, vagyis a Csjt. 27. §-a szerinti vélelmeket tekinti alkalmazandónak az együttélés teljes időtartama alatt szerzett vagyoni jogi jellegét illetően.

A vagyoni szerződésben a felek sem zárták ki a közös vagyon keletkezését, kivéve az alperes nagy értéket képviselő különvagyoni társasági üzletrésze révén keletkező közös vagyont, mely utóbbit valóban az alperesi különvagyon körébe utalták. A felek tehát a szerződésükben nem határozták meg, hogy annak megkötéséig milyen közös vagyont szereztek már, és a jövőre nézve sem zárták ki a közös vagyon keletkezésének lehetőségét. Éppen ebből következik, hogy az alperes a szerződésben megjelölt „juttatást” nyilvánvalóan nem ingyenesen vállalta, hanem a felperest megillető vagyoni igény ellenszolgáltatásaként. Nincs szó tehát ajándékról, mint ahogy arról sem, hogy a teljesítés olyan okból vált volna lehetetlenné, amelyért a jogosult (a felperes) felelős. Erre, vagyis a Ptk. 312. §-a (3) bekezdésében foglaltakra az alperes az elsőfokú eljárásban is hivatkozott, az elsőfokú bíróság azonban az ítéletében nem tért ki rá. Nyilvánvaló azonban, hogy az alperes oldalán nem a teljesítés objektív, külső okból való lehetetlenné válásáról van szó, hanem szubjektív okról, vagyis arról, hogy az alperes nem akar a szerződés alapján teljesíteni. Erre az esetre pedig a Ptk. 312. §-ában foglaltak nem alkalmazhatók.

A marasztalás összegszerűségét illetően az alperes fellebbezése alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által figyelembe vett 2010. évi fajlagos lakásérték nem az ítélet indokolása szerinti használt lakásra vonatkozik, hanem új építésű ingatlanra, azonban a vagyoni szerződés megszövegezéséből kitűnően a felperes - választása szerint - akár új építésű lakást is igényelhetett. A szerződés célja a felperes megfelelő lakáshoz juttatása volt az életközösség megszakadása esetére, ezért a felperesnek nem a 2007. évi, hanem a jelenlegi lakásértékek alapján jár az ellenérték, hiszen ebből tudja jelenleg a lakást megvásárolni.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben annak megváltoztatását és a felperes házassági vagyoni szerződés teljesítése iránt előterjesztett kereseti kérelmének elutasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül, kifejezetten az alperes terhére mérlegelte a bizonyítékokat, amikor a házassági vagyoni szerződésben a felperes részére ígért ingyenes juttatást a tényállás és a házasság időtartamának figyelembevétele nélkül nem ajándékként értékelte.

A felek a házassági vagyoni szerződésben meghatározták az alperes különvagyont és megállapították, hogy a felperesnek különvagyona nincs. A szerződés 9. pontjában az ajándékokra vonatkozó rendelkezés kifejezetten a közös gyermek vállalása reményében történt. Ezt a kérdést a bíróság nem tisztázta teljes körűen, mint

ahogy nem foglalkozott a felperes házasságban betöltött szerepével sem, a felperesnek ugyanis a rövid házassági együttélés során háztartási munkát végeznie nem kellett, a havi jövedelméből önállóan gazdálkodott, nem fejtett ki tehát olyan tevékenységet a család érdekében, amelyet a vagyoni jogi szerződésben értékelni lehetett volna a Csjt. 31. §-a alapján. A peres felek között közös vagyon és közös gazdálkodás nem volt, a közös vagyon gyarapításának szándéka sem állt fenn, így az alperest kizárólag az ajándékozás szándéka vezérelte, amikor a vagyoni jogi szerződésben az ingatlan és a gépkocsi juttatását vállalta, az ott megjelölt feltételek bekövetkezése esetén.

Az ajándékozás oka alapvetően a közös gyermekvállalás szándéka volt, erre vonatkozóan azonban az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást nem folytatott le. A felperes tudatában volt ugyanakkor annak, hogy a szerződésben foglalt juttatás feltétele a közös gyermek vállalása. E mindkét fél által ismert „titkos fenntartással” kötötték meg a felek a perbeli vagyoni jogi szerződést, így az alperes részéről a vagyoni juttatás kizárólag ajándékozás jogcímén történhetett, ami a Ptk. 312. § (3) bekezdése alapján ellehetetlenült, így az alperes szabadult a kötelezettsége alól. Mindezt a perben a meghallgatott tanúk vallomása kellőképpen bizonyította.

A fentiekkel kapcsolatban az alperes a felülvizsgálati kérelmében sérelmezte, hogy a bizonyításra szoruló tényekről a Pp. 3. § (3) bekezdésének harmadik fordulata szerinti részletes tájékoztatás elmaradt.

Az alperes azt is kifogásolta, hogy a bíróság a 2010. évi értéken számolva határozta meg a felperesnek járó ingatlan értékét és nem a 2007. évi fajlagos ár figyelembevételével, noha az életközösség 2007. augusztusában szakadt meg, a felek házassági vagyoni jogi szerződése pedig - vagylagosan - ehhez az időponthoz köti az alperes teljesítési kötelezettségét.

A kifejtettekre tekintettel az alperes a felperes keresetének elutasítását kérte a házassági vagyoni jogi szerződés teljesítésére vonatkozóan, ugyanakkor a viszontkeresetének történő helytadást igényelt.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban fenntartására irányult.

Hangsúlyozta, hogy a megállapodás elnevezéséből és tartalmából is egyértelműen kitűnik, miszerint a felek házassági vagyoni jogi szerződést kívántak kötni, mindkettőjük szándéka erre irányult. A közreműködő jogi képviselőt az alperes bízta meg, kiemelkedően jó anyagi helyzetének megóvása érdekében. A megállapodás nem

szenvedett semmilyen akarati, nyilatkozási vagy a célzott joghatásban rejlő hibában, a vonatkozó jogszabályok által megkövetelt formában, érvényesen jött létre. A szerződés teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül, ezért az alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy valamely hiba okán a szerződés érvénytelen. Erre nézve azonban értékelhető bizonyítékot nem ajánlott fel.

A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság számos alkalommal tájékoztatta a feleket a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherről, ez a jegyzőkönyvekből egyértelműen megállapítható. A bizonyítási kötelezettségének azonban az alperes nem tett eleget, így a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján a bizonyítás sikertelensége őt terhelte. Az alperes által hivatkozott „titkos fenntartás” tényét a meghallgatott tanúk vallomásai nem támasztották alá.

A felperes szerint alaptalan az alperesnek azösszepszerűség vonatkozásában előadott kérelme is, mivel az elsőfokú bíróság a beszerzett szakértői véleményben foglaltakat és a szerződés rendelkezéseit helyesen értékelve határozta meg az alperes által fizetendő összeget. A szerződés 9. pontja értelmében a felperes - választása szerint - új lakást is igényelhetett, ennek megfelelő összeget állapított meg a bíróság a teljesítés időpontra vetítve.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Csjt. 27. §-ának (2)-(3) bekezdése értelmében a házassulók a házasságkötés előtt, valamint a házastársak az egymás közötti vagyoni viszonyaikat - a házassági életközösség tartamára - szerződéssel rendezhetik. A szerződésben a Csjt. rendelkezéseitől eltérően határozhatják meg, hogy mely vagyon kerül a közös, illetőleg a különvagyonba. A szerződés érvényességéhez annak közokiratba vagy jogi képviselő által ellenjegyzett magánokiratba foglalása szükséges.

Jelen esetben a felek házasságátkötését több mint öt éves élettársi kapcsolat előzte meg. Helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság ítéletének indokolásában arra, hogy a következetes bírói gyakorlat értelmében a házasságkötést megelőző együttélést - vagyoni jogi szempontból - a házastársi életközösséggel egybeolvadónak kell tekinteni, így - házassági vagyoni szerződés hiányában - az életközösség fennállása alatt szerzett vagyont is a házastársak osztatlan közös tulajdonaként kell elszámolni a házastársi vagyoni közösség megosztása esetén. Nyilvánvalóan többek között ez motiválta az alperest, amikor a házassági vagyoni szerződés megkötését szorgalmazta, melyben a felek jelentős vagyontömeg vonatkozásában annak alperesi különvagyoni jellegét ismerték el.

Helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság arra is, hogy a perbeli házassági vagyoni szerződés nem zárta ki a házastársi vagyontörséget, melyek elszámolására - az utóbb szerzendő ingatlanok esetében - rendelkezést is tartalmazott.

A fentiekből is kitűnően a szerződés 9. pontja szerinti juttatás - melyet az alperes önkényesen kiragadott a szerződés egymással összefüggő rendelkezéseiből - nem minősül ajándéknak, az alperes az ingatlan és a személygépkocsi szolgáltatását nyilvánvalóan nem ingyenesen vállalta, hanem a felperest megillető vagyoni igény ellenszolgáltatásaként, a tételes vagyoni elszámolás elkerülése érdekében.

Tévedett az alperes akkor is, amikor a felülvizsgálati kérelmében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének és emiatt a bizonyítást nem a ténylegesen bizonyítandó körülményekre folytatta le.

A fentiekkel szemben az elsőfokú bíróság a tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, a felek ennek megfelelően bizonyítási indítványait előterjesztették. Tény ugyanakkor, hogy az alperes a viszontkeresetével összefüggő tényeket a Pp. 164. § (1) bekezdésének megfelelően bizonyítékokkal alátámasztani nem tudta.

Az ingatlan, illetve személygépkocsi vonatkozásában tehát azok ajándék jellege a perben nem nyert bizonyítást. A vagyoni szerződés erre vonatkozó rendelkezést egyáltalán nem tartalmaz, illetve az alperes nem bizonyította, hogy a vagyontárgyak szolgáltatását azzal a feltétellel vállalta, hogy a házastársaknak közös gyermekük lesz. Az alperes által bejelentett tanúk az alperestől értesültek arról, hogy a házasságkötésre a közös gyermekvállalás reményében került sor, azt ugyanakkor egyikük sem tudta megerősíteni, hogy ezen feltétel megvalósulása esetén juttatott volna az alperes a felperesnek ingatlant, valamint személygépkocsit, amennyiben a házassági életközösségük megszűnik, házasságuk felbontásra kerül.

Az alperes vonatkozó perbeli nyilatkozatainak, viszontkeresetének, felülvizsgálati kérelmének ellentmond az a tény is, hogy az alperes a házassági vagyoni szerződés 9. pontjában foglaltaknak megfelelően a gépkocsi szolgáltatására vonatkozó szerződési előírásnak eleget is tett, noha a felek életközössége oly módon szűnt meg, hogy a házastársaknak közös gyermeke nem született.

A fentiekre tekintettel a peres felek között a Csjt. 27. § (2)-(3) bekezdése szerinti házassági vagyoni szerződés jött létre, a

Ptk. 200. § (1) bekezdésének, illetve 205. § (1)-(3) bekezdéseinek megfelelően. Figyelemmel arra, hogy a házastársak életközössége végleg megszűnt, a házasságuk felbontására sor került, az alperes a Ptk. 277. § (1) bekezdése szerint köteles a szerződés 9. pontjában foglaltaknak eleget tenni és a már korábban szolgáltatott személygépkocsin túlmenően a 9. pontban körülírt ingatlan megvásárlásához szükséges pénzeszközt a felperes rendelkezésére bocsátani.

A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal szemben az eljáró bíróságok helyesen döntöttek az alperes fizetési kötelezettségének mértékéről is, amikor a felperes választásának megfelelően új építésű ingatlan megvételéhez szükséges összeg megfizetésére kötelezték az alperest, tekintettel arra, hogy ez a vagyoni jogi szerződés 9. pontjában foglaltaknak megfelel.

A bíróság ezen túlmenően helyesen számolt a 2010. évi lakásértékkel is, figyelemmel arra, hogy az alperes az életközösség megszűnését követően a felperes felhívásának ellenére nem tett eleget lakásvételi kötelezettségének, ezért a felperes csak most, a bíróság döntésének eredményeként kerül abba a helyzetbe, hogy ingatlant vásárolhat elhelyezése érdekében, értelemszerűen „mai” áron.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme nem volt eredményes, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint őt kötelezte a Kúria a felperes felülvizsgálati eljárási költségének viselésére, 20.000.000 forint felülvizsgálati pertárgyérték figyelembevételével.

Az alperes az illetékfeljegyzési folytán le nem rótt illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2012. szeptember 11.

Dr. Kőrös András s.k. a tanács elnöke, dr. Makai Katalin s.k. előadó bíró, dr. Csúri Éva s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő